

MOZGALMUNK DIADALÚTJA.

Írta: SCHWIMMER RÓZSA.

Ujjongva, vagy csendes örömmel, de mindenképpen a megelégedettség érzésével figyelhetjük az ezerhangú neszt, amely az érdeklődés hangfogóinak csatornáin át jut a magyar nőmozgalom központjába. A sikeres haladás, a biztató eredmények serkentő indulóit zengik ezek a hangok.

Vetésünk érik s ha felhők időről időre kissé ránk is ijesztettek, eddig csupán áldásos esőt, levegőt tisztító vihart hoztak ügyünkre. Villám nem csapkodta, jég nem verte egyetlen egyszer sem. A rosszakarat próbált gyújtogatni; különösen a szerszámainkat kerülgette perzselőleg. De a gyújtó szikra lepattant ügyünk acélzománcáról s akárhányszor azt a kezét sebesítette meg, amely alattomos rosszakarattal mifelénk akart kárt tenni.

Visszhangzik az ország a nők választójogának kérdéséről és soha, de soha sem egyezett meg jobban a közvélemény abban, hogy az országnak kell a nő választójoga, mint ma. Nem azt tekintjük fokmérőnek, hogy minden párt számos képviselőjelöltje hirdette mostanában a nő polgári egyenjogúsításának szükségét. Bár ez voksfogásra szánt ígéreteknel többet jelent. Hiszen a jelöltek régebben sem feledkeztek meg programbeszédekben a nőkről. Csakhogy hiú frázisokkal, bókkal, udvarlással kerülgették kerületeik asszonyait. Ma azonban ilyesmivel már nem mernek előhozakodni: ma az asszony emberi értékének mélt

tánylásával csinálnak jelöltségük érdekében hangulatot az asszonyok között, s ez többet jelent, mint amennyit felszínesen figyelők benne látnak.

Erkölcsei bátorságot jelent. Mert bizony esetről esetre azt kockáztatták a jelöltek, hogy „nevetségessé,” teszik magukat, ártanak maguknak vele; És íme a bátorságukért nem bűnhődtek: sehol, de sehol az országban nevetségeseznek nem találták az új hangot, sőt: a legrokonszevesebb visszhang felelt rá mindenhol. Az utóbbi hónapok eseményei a politikai nőmozgalmat a legkitűnőbb repülőgép gyorsaságát is messze túlhaladó sebességgel ragadták előre: a cél felé. Ar ősz és a tél a Magyarországi Nőegyesületek Szövetsége. Választójogi Szakosztályának szervezése révén fokozta a középosztály asszonyainak érdeklődését. Dr. Aletta H. Jacobs és Cicely Corbett barátaink segítségével a legelzárkzottabb körök asszonyait is sikerült szorosabb kapcsolatba hozni mozgalmunkkal. Balmazújvárosi parasztasszony «társaink meg a föld műves osztály asszonyainak ezreiben kellett fel a nő választójogának megkívánását. Az április végén megalakult férfiliga a társadalom minden rétegében váltott ki, eddig csak lappangott, igen értékes rokonszenvet. Társadalmunk intelligenciájának színejava csatlakozott és jelentkezik napról-napra a férfilignál. Párt- és osztálykülönbséget nem tekintve, együtt dolgoznak mindazok, akik elismerik a nőnek a férfiéval egyenlő értékét és együttműködésükkel erről tanúságot akarnak tenni. - A sajtó, a vidéki is, meg a fővárosi, állandóan a legkomolyabban foglalkozik a kérdéssel. A legértékesebb sajtónyilatkozatokat fűzhattük terjedelmes bokrétába az utóbbi hetek-

ben. Akármerre fordulunk: lelkesítő biztatás mosolyog felénk.

Annyi biztatás, hogy szinte elbizakodnánk, ha a Bánffyak, Jászik és Vázsonyiak hatalmi gőgje, férfiexklusivitása nem hívná ki minden harci kedvünket. Szép feladat, acélozó és – vidám is: ezeket az urakat megtanítani arra, amit Magyarország kevésbé „ragyogó”, de annál természetesebb észjárású elméi náluknál hamarabb kapiskáltak. Arra, hogy ma a nemzet, a nép, a dolgozó milliók fogalma nem azonos csupán a férfitársadalom fogalmával.

Ha ez a feladat nem volna, istenuccse alig éreznők, hogy még nem vagyunk a célnál, olyan simán, egyszerűen haladunk. Ez a kis incselkedés ébren tartja bennünk a harci kedvet és ezért őszinte hálával tartozunk nekik, akik ezt ránk erőszakolják. A virrasztó ápoló kávéét szürcsöl akkor is, ha a gondjára bízott beteg javulófélben van: hiszen ébren kell lenni, rosszabbra is fordulhat még a baj. A nő választójogától irtózó, ú. n. demokratikus és radikális vezetők – mert élesen meg kell különböztetnünk őket a mögöttük álló, igazán radikális, tehát a nők jogát is feltétlenül követelő tömegektől – ezt az ébrentartó kávéét pótolják nálunk. S ha netalán gyönyörűen felépülő ügyünk egyszer a visszaesés kellemetlen jelenségeivel lepne meg bennünket, friss éberséggel totójgathatjuk, ápolhatjuk majd betegünket. Nem engedtek bennünket elálmosodni. Hála érte!

Mozgalmunk diadalútjának fényessége elvakítana bennünket, ha ez az árnyék nem ellensúlyozná.